

Česko v zelené, náhlé lipové vzplanutí. Proč?

To si dám pár piv a budu si myslet, že hraje Irsko! Co Irsko, dělníci z D1!“hřímá David Novotný, herec a vášnivý fotbalový fanoušek, ve videu, kterým fotbalová asociace představila nové venkovní dresy národního týmu.

Ve spotu, kterému nelze upřít vtip, má představovat řadového fanouška. Nová sada se mu nelíbí, reptá, ale nakonec sám začne v hospodě u televize přesvědčovat kumpány, kteří na jeho ohoz koukají s despektem: „Co čumíte? Lípa, volové!“

Pro ty, kteří se nechytají a včera nesledovali závěrečný zápas kvalifikace o Euro proti Bulharsku, se hodí vysvětlit: nové reprezentační trikoty pro zápasy na hřištích soupeřů jsou zářivě zelené. Nebo žluté?

Vzdáleně snad opravdu připomínají lipový list, což je také oficiální vysvětlení z nejvyšších míst: lípa je přece národním symbolem, tak čemu se díváte?

A humorným videem, ve kterém vystupuje i reprezentační kouč Jaroslav Šilhavý, jako by asociace chtěla lidem vzkázat: Víme, že dresy jsou divné a nebudou se vám líbit, ale však vy si zvyknete!

Pardon, ale možná by stálo za to nejdřív pouvažovat, jestli si vůbec fanoušek zvykat chce. A jestli k tomu najde aspoň jeden racionální důvod.

Zásadní otázka, kterou si zřejmě nikdo odpovědný nepoložil, totiž zní: Je třeba vymýšlet něco, co už bylo dávno vymyšleno? Ne, ne a znovu ne!

Nic nemůže na národní dres sedět víc než národní barvy. Přílišné lpění na tradicích sice – jak známo – může brzdit rozvoj, ale jsou symboly, na které se nesahá. A reprezentační úbor by k nim měl patřit.

Jak si asi museli hráči včera v Sofii připadat, když si v kabině poprvé přetáhli přes hlavu svítivé dresy neurčitého odstínu?

A jak si připadají fanoušci? Kolik z nich asi dobrovolně půjde do fanshopu a poručí si u pokladny triko, které ani u jedinců s výrazně vyvinutou fantazií nevzbuzuje pocit národní hrdosti a sounáležitosti?

„Počítali jsme s tím, že reakce budou bouřlivé,“ říkal při představení šéf asociace Martin Malík. „Vlastně je to i cíl: Chceme vyvolat emoce, změny se nebojíme.“

Uf. Opravdu si myslíte, že český fotbal potřebuje vyvolávat emoce? A ještě tím, že osvědčené bílé dresy vymění za něco, co barvou připomíná tréninkový rozlišovák?

Je otázkou, nakolik si asociace, která má dlouhodobou smlouvu s firmou Puma, může u dodavatele dupnout a prosadit vlastní názor. Ať už do konečné podoby dresů mluvila, nebo ne, kritika by měla na prvním místě směřovat k módním kreativcům, kteří se s podivným nápadem vytasili. Zjevně si neuvědomují, s čím pracují.

Reprezentační dres nepatří na přehlídková mola, kde je často hlavním cílem šokovat. Měl by odkazovat k tradicím, vyvolávat vzpomínky, netrhat historickou nit.

Když už některá země hraje v dresech, které nemají s národními barvami nic společného, mívá to logiku: Italové reprezentují v azurové, aby vzdali hold královské dynastii Savojských. Nizozemci z obdobných důvodů ctí oranžovou.

Možná jste žasli, když Skotové vyběhli v růžovo-žluté, ale věřte, že i to má racionální základ: pastelové barvy národnímu týmu už na přelomu minulého století vybral lord Rosebery, největší propagátor fotbalu v zemi.

A proč Němci jako venkovní kombinaci volí zelenou? Legenda vypráví, že tým vyjadřují vděk Irům, kteří s nimi po skončení druhé světové války odehráli přátelský zápas. Zelenou si navíc v roce 1926 vybrala do erbu německá fotbalová asociace.

Historické konsekvence jako zdůvodnění k barevné show obstojí spíš než náhlé vzplanutí obdivu k lipovému listu.

Ale zvykejte si. Lípa, volové!

Autor: Čermák David